

LUCA'S LIEFDE
CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

LUCA'S LIEFDE

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Luca's liefde

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *For the Love of Luca*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Storm Tekstredactie

Eerste uitgave juli 2021

ISBN 9789403634371

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

FALLON

*I*k kan mijn paniekerige ademhaling door mijn oren horen brullen. Mijn benen trillen en het pistool valt uit mijn hand. Met een harde klap valt het op de hardhouten vloer. Vol ongeloof staar ik naar het lichaam dat bij de bank ligt. Knalrode spetters zijn over de beige stof verspreid en de geur van buskruit bedwelmt de lucht terwijl ik het zweet van mijn bovenlip veeg.

‘O mijn god!’ Met beide handen grijp ik mijn haar beet en ik deins achteruit, weg van de afgrijselijke crimescene voor me. Ik weet niet wat ik moet doen. Zelfs Luca zal me nu niet kunnen helpen.

Zwaar over mijn toeren ren ik langs de bank en sla linksaf de gang in, maar wanneer ik onze slaapkamer bereik, gaat de lift open en blijf ik staan.

Luca stapt de lift uit en gaat rechtsaf naar de keuken. Hij wrijft met zijn hand over zijn netjes getrimde baard en gooit zijn sleutels op het keukeneiland. Zoals altijd straalt zijn gespierde postuur van ruim een meter tachtig een en al macht en controle uit. Zijn warrige, donkere

haren vallen over zijn voorhoofd, wat hem een grimmige uitstraling bezorgt.

Hij kijkt opzij, ziet de bloedspetters op de kussens en bevriest. Dan, oneindig langzaam, schuift zijn blik omhoog en kijkt hij de gang in, waar ik nerveus in de deuropening van onze slaapkamer sta. Onze ogen vinden elkaar en zijn harde blik laat me niet los.

Hij zet een stap naar voren en werpt een blik tussen de bank en de salontafel voordat zijn niet aflatende blik terug op mij landt en hij mijn kant op komt. 'Wat heb je gedaan?!' blaft hij.

Instinctief deins ik achteruit de slaapkamer in, maar hij grijpt mijn bovenarmen beet en tilt me op tot ik op mijn tenen sta.

'Fallon, wat heb je gedaan?!' herhaalt hij.

Mijn zicht vertroebelt terwijl ik hikkel: 'I-ik moest mezelf verdedigen! Ik ben onschuldig!'

Ondanks dat ik niet klein ben, torent hij boven me uit en als ik zijn vertrouwde citrusgeur ruik, bal ik mijn vuisten om te voorkomen dat ik mijn handen in de V van zijn overhemd schuif en vecht tegen de aantrekkingskracht.

'Ik heb je gezegd dat je me moet gehoorzamen!' Hij laat me los alsof hij zich aan me heeft gebrand, maar geen van beiden komen we in beweging en hij negeert mijn opmerking dat ik onschuldig ben.

Ik ben het zo beu dat hij tegenwoordig hele dagen de onderbaas uithangt. De man die aan niemand verantwoording aflegt, maar wel verwacht dat iedereen zich aan hem onderwerpt.

Zijn diepe stem ademt sensualiteit uit en streelt mijn huid, tot zijn toon gevaarlijk laag wordt als hij eraan toevoegt: 'Ik weet niet meer wat ik met je aan moet...' Boosheid flitst over zijn gezicht als hij naar me kijkt en

dan doemt het verdriet van de afgelopen paar weken op terwijl zijn felle, groene ogen in me boren. 'Je hebt geen idee wat je hebt gedaan, Fallon!' Hij draait zich om en loopt naar de kaptafel. Via de spiegel kijkt hij naar me, zijn kaak strak, voordat hij alles van zich afschudt en zijn streng onder controle gehouden zelfbeheersing verdwijnt.

Hij is niet langer de man die me redde en voor me zorgde. Hij is niet langer de man die op onze huwelijksdag beloofde voor de rest van mijn leven en daarna van me te houden.

'Wat ga je doen?' vraag ik aarzelend.

Hij draait zich om, wrijft met zijn hand over zijn mond en zegt dan resoluut: 'Je gaat naar het syndicaat.'

'Nee!' Zonder erover na te denken storm ik de kamer uit. Ik hoor hem vloeken wanneer ik ervandoor ga.

'Fallon!' brult hij terwijl hij mij achterna de gang in rent.

Maar ik schiet de woonkamer in, spring over de bank en gris het pistool van de vloer voordat ik door de kamer naar de voordeur sprint, hij vlak achter me.

Wanneer ik de lift bereik, druk ik op de knop, draai me om en richt op Luca's voorhoofd. Ik weet dat ik al de pineut ben, omdat ik een lid van het syndicaat heb vermoord.

Abrupt blijft hij staan, maar dan schuifelt hij naar voren en beveelt op dodelijke toon: 'Laat dat pistool zakken.'

HOOFDSTUK 1

LUCA

VIER WEKEN EERDER

*N*oah, waag het niet over me heen te plassen. Dat heb je bij papa ook al twee keer gedaan,' waarschuwt Fallon hem met een lach op haar gezicht.

We staan over onze drie maanden oude zoon gebogen terwijl zij z'n luier verschoont op het glazen bureau in het kantoor van Club 7, de nachtclub waar ik samen met mijn baas en beste vriend, Adriano, eigenaar van ben.

Mijn vrouw ziet er oogverblindend uit in haar champagnekleurige, enkellange jurk die de ronding van haar heupen - die breder zijn geworden sinds haar zwangerschap - accentueert. Ik stop een pluk van haar lange, mahoniebruine haren achter haar oor terwijl Noahs tweelingzus, Milana, die absoluut niets weegt, zich in mijn andere arm beweegt. Ik strijk haar roze jurk glad en grijp haar kleine voetje beet om over het witte sokje te wrijven. Wanneer ze tevreden zucht, vult het mijn ziel

met een liefde waarvan ik het bestaan niet kende. Mijn negenentwintigjarige vrouw als moeder zien, heeft ervoor gezorgd dat ik haar zelfs nog meer adoreer.

Fallon gaat rechtop staan en tilt Noah op. Terwijl ze over zijn spaarzame bruine haartjes strijkt, kijk ik in haar amberkleurige ogen, die precies op die van mijn dochter lijken. Inmiddels heb ik iedere lijn van haar bijna make-up vrije gezicht in mijn geheugen gegrift en ze is nog net zo mooi als de eerste keer dat we elkaar ontmoetten. Ik zie dat ze de gouden druppeloorbellen draagt die ik voor onze laatste huwelijksdag heb gekocht, omdat ik weet hoeveel ze van oorbellen houdt. Ze verlaat het appartement nooit zonder oorbellen in haar oren.

Tot op de dag van vandaag heb ik geen seconde spijt van hoe we elkaar vier jaar geleden hebben ontmoet of van hoe ik loog over mijn werk toen we met elkaar begonnen te daten. Ondanks dat onze relatie strandde toen ze dat ontdekte, waardoor ik in een neerwaartse spiraal van drank en wanhoop belandde doordat mijn eenzame ziel rusteloos werd. Tot ik uiteindelijk begreep dat ik niet zonder haar kon, want ze is mijn thuis. Zij is mijn positieve tegenwicht. En godzijdank begon ze mijn genadeloze wereld te accepteren en trouwden we tweeënehalf jaar geleden in Venetië.

Fallon haalt me uit mijn gedachten door op melancholische toon te zeggen: 'Noah lijkt precies op mijn vader toen hij een baby was. Ik ben zo blij dat we hem naar mijn vader hebben vernoemd.'

Blijkbaar mijmert ze over haar ouders, die ze drie jaar geleden heeft verloren in een situatie die ons beider levens veranderde en waarna we elkaars enige familie werden. Mijn ouders kwamen om in een auto-ongeluk toen ik tien was. Ik ben door een oom opgevoed, maar hij woont in Italië.

Ze wiegt Noah in haar armen en hij is zo slaperig dat hij al in slaap sukkelt voordat ze hem in het campingbedje heeft gelegd dat ik naast het bureau heb opgezet. Ik leg Milana naast haar broer en ga achter Fallon staan. Ik vouw mijn armen om haar middel en trek haar tegen me aan terwijl we toekijken hoe Milana Noahs duim beetgrijpt.

'O, dat is zo schattig,' mompelt Fallon en ze leunt tegen me aan. Haar heerlijke, ronde kont drukt tegen mijn kruis en haar zoete ambrozijsparfum zweeft om me heen. Gretig snuif ik hem op.

'Waar denk je aan?' vraagt ze terwijl ze opzij kijkt. Ik strijk met het puntje van mijn neus langs die van haar.

'*Che sei splendida, cara mia..*.' Dat jij prachtig bent, lieveling.

Ik schuif mijn hand langs haar ribben omhoog en omvat haar borst, waarop ze zachtjes kreunt terwijl ik mijn stijver wordende lid tegen haar kont duw.

'Nee, Luca, niet hier,' waarschuwt ze me.

'Nee?' herhaal ik op lage stem en ik trek een wenkbrauw op.

'Ja, *nee*,' reageert ze terwijl haar lippen opkrullen. 'Ik weet dat je er niet aan gewend bent om *nee* te horen te krijgen, maar er is beneden een huwelijksfeest gaande.'

Ik negeer haar protest, laat mijn hand over haar buik naar de aanzet van haar dijen glijden en terwijl we tegen elkaar aan leunen, maak ik lome cirkels in een poging haar te verleiden. 'We worden altijd gestoord door de tweeling en ik ben al dagen niet meer samen met je geweest. Ik wil je, Fallon.'

'Je speelt vals,' mompelt ze met verstikte stem.

Ik laat mijn hoofd zakken tot mijn lippen over haar oorschelp gaan en de woorden herhalen die ik zo veel jaar geleden tegen haar zei. 'Ik zal nooit eerlijk spelen

wanneer het op jou aankomt. En ik wil het nieuwe jaar inluiden terwijl ik in je ben. *Nu.*'

Jammerend duwt ze zich tegen mijn hand, maar de strakke stof van haar jurk voorkomt dat ze haar benen spreidt.

'Omdraaien,' beveel ik terwijl ik Fallon zelf al omdraai. Ik til haar op en zet haar op de rand van het bureau.

Ik stroop haar jurk omhoog en plaats mezelf tussen haar benen. Mijn handen schuiven naar haar billen en terwijl ik Fallon tegen me aantrek, landen mijn lippen op de hare. Ze grijpt de achterkant van mijn nek beet en ik kus haar hongerig, eisend dat ze haar mond voor me opent. Zodra ze mijn tong verwelkomt en mijn kus beantwoordt, proef ik haar. Ik kreun als haar rug zich kromt en haar lijf zich overgeeft aan mijn aanraking. Fallons warme handen op mijn nek bezorgen me een vertrouwd gevoel dat alleen haar aanwezigheid oproept. Het is waar ik altijd naar hunker.

Ik trek een spoor van natte kusjes van haar lippen naar haar hals en verder naar beneden, naar haar harde tepel. Ik neem hem door het dunne materiaal van haar jurk in mijn mond en grom waarderend wanneer ze hard aan mijn haar trekt.

Verhit en buiten adem krast Fallon met haar nagels over mijn rug terwijl ik mijn bekken tegen haar aan schuur en haar rechterbeen om mijn heup haak. Dan breng ik mijn hand omhoog, kam mijn vingers door haar haren en kantel haar hoofd ruw achterover om mijn tong weer in haar mond te laten verdwijnen.

'Ik heb je nodig.' Ik duw de pijnlijke erectie in mijn broek tegen haar aan, wat haar laat kreunen, en ze rukt het jasje van mijn smoking over mijn armen naar beneden, maar stopt wanneer er op de deur wordt geklopt.

'Wat?' blaf ik.

'Adriano is naar je op zoek, Luca,' laat mijn hoofd Capo, Logan, me weten en ik zucht geïrriteerd terwijl ik mijn jasje weer omhoogtrek. Fallon pakt de revers beet.

'Ik kom eraan,' roep ik en laat mijn voorhoofd tegen dat van haar rusten. 'We maken dit thuis af.'

Ze grijnst instemmend en richt haar gezicht op, dus ik geef haar een korte kus voordat ik naar achteren stap. Terwijl Fallon haar jurk naar beneden trekt, kam ik met mijn hand door mijn warrige haren en recht mijn vlinderdas.

Nadat we ons ervan hebben verzekerd dat de tweeling vredig ligt te slapen, verlaten Fallon en ik Adriano's kantoor. Ik verstrengel onze vingers terwijl we over de overhangende eerste verdieping van Club 7 lopen. We begeven ons naar de zwarte trap die naar de ruime, prachtig verlichte begane grond leidt. Wanneer we beneden zijn beland, lopen we om de glazen bar die de hele rechter wand bestrijkt. De bas dreunt in mijn oren. Vanavond is de tent niet stampvol, zoals gebruikelijk, al dansen er wel mensen in het midden van de zwart met wit betegelde dansvloer, waar op een verhoogd podium een DJ staat te draaien. Er zijn her en der tevens kleinere verhogingen, waar soms professionele dansers op staan, maar nu niet, want Club 7 is gesloten in verband met een huwelijksfeest van mensen uit onze familie. De lichtjes van tientallen gouden kroonluchters die aan het ruim vier meter hoge plafond hangen, schitteren en verlichten de mensen terwijl ze bewegen. De club is gedecoreerd met paarse en witte bloemen.

Fallon en ik naderen de andere kant van de ruimte, waar onze familie zich bevindt. Maar wanneer de klanken van 'Brown Eyed Girl' door de speakers schallen, draait Fallon zich zo snel om dat ik bijna over haar

heen struikel. Ik houd haar overeind door haar heupen beet te pakken en zij slaat haar armen om mijn nek. Ze leidt me verder door zelf achteruit te lopen tot we op de dansvloer staan.

‘Ons liedje, dus Adriano kan wachten,’ zegt ze met haar kenmerkende zachte stem terwijl ze met een blik van absolute aanbidding naar me opkijkt.

Ik sla mijn armen om haar middel en trek haar tegen me aan tot haar borsten tegen mijn borstkas aan zijn geperst. Dan zwier ik met haar op de maat van de muziek en zoek een donker plekje voor een paar intieme momenten. Terwijl iedereen om ons heen naar de achtergrond verdwijnt, alsof we in ons eigen, kleine wereldje dansen, vermengt onze hete ademhaling zich terwijl ik met mijn neus over haar wang strijk en met mijn hand over haar rug streel tot mijn vingertoppen vlak boven haar billen blijven rusten. Ik ben volledig gegrepen door haar elegante manier van doen, wat me vanaf het begin al in haar aantrok. Haar ontspannen houding beïnvloedt de duisternis die in me schuilt.

‘*Ti amo, dolcezza.*’ Ik hou van je, lieveling.

‘Ik hou ook van jou,’ fluistert ze en ze duwt zich op haar tenen, waardoor haar weelderige lichaam langs mijn voorkant schuift en er een grom aan me ontsnapt.

Ze verstrakt haar armen om mijn nek als ik mijn mond over de hare sluit en haar verwoed kus, maar net als ik hard begin te worden, schenkt Fallon me een schalkse blik en stap naar achteren als het nummer ten einde is.

Op dat moment zie ik de anderhalf jaar oude Amalia in haar ivoorkleurige bruidsmeisjesjurk langs de lange buffettafel sluipen, tot ze snoep in het oog krijgt en er iets van pikt. Ze gluurt om zich heen en haar ogen worden groot wanneer haar blik die van haar vader,

Adriano, kruist. Hij zit tegenover haar en rolt de mouwen van zijn overhemd op.

Met een grijns kromt hij zijn vinger en gebaart dat ze naar hem moet komen. Hij steekt zijn hand uit en met tegenzin geeft ze hem haar buit. 'Het is te laat voor snoepgoed, schatje. Dan krijg je pijn in je buik.'

Wanneer ze pruilt, wordt zijn grijns breder. Hij neemt haar op schoot en kietelt haar tot ze het uitschatertert. Hij geeft haar net een kus boven op haar kruin wanneer we hen bereiken.

Voordat Adriano iets kan zeggen, voegen zijn vrouw, Cam, en Logan zich ook bij ons. Cam ziet dat Adriano en ik een blik uitwisselen.

'Geen zaken vanavond, heren. Jullie hebben het beloofd,' herinnert Cam ons fijntjes en Amalia springt van Adriano's schoot als hij opstaat en zijn vingers door Cams boblijn laat gaan. Met zijn hand op haar achterhoofd geeft hij haar een harde kus om haar te paaien.

Wanneer Fallon me verwachtingsvol aankijkt, druk ik mijn lippen op haar voorhoofd en zeg: 'Blijf bij Cam. Het duurt niet lang.'

Tevreden gesteld voegen zij en Cam zich bij het bruidspaar op de dansvloer.

Zodra ze buiten gehoorsafstand zijn, zegt Adriano tegen Logan en mij: 'Iedereen over een kwartier in het kantoor.'

Logan en ik knikken en wanneer Adriano naar de bar slentert, verspreiden we ons, zodat onze echtgenotes niet merken dat we allemaal naar boven gaan.

'Ik zal Henry inlichten,' meldt Logan en hij volgt Fallon naar de bruid en bruidegom, waar hij Henry's blik vangt en geluidloos *kantoor* zegt. Henry laat zijn kin zaken om te laten weten dat hij het heeft begrepen.

Aangezien Henry en Logan eerst naar boven gaan,

blijven Adriano en ik beneden om ons onder de gasten te begeven. Wanneer ik Carmine passeer, zeg ik: 'Kantoor. Tien minuten. Ik kom als laatste.'

'Oké,' antwoordt hij, met zijn pasgeboren baby Brandon in zijn armen.

Ik maak nog een rondje voordat ik de trap beklim en over de overhangende verdieping loop terwijl ik zie hoe Fallon beneden met Cam staat te praten.

Soms houd ik voor de veiligheid van mijn vrouw details achter en ik houd zaken zoveel mogelijk bij haar vandaan. *To lie or not to lie*, daar komt het bij ons nog steeds op neer. Uiteindelijk zijn Fallon en ik geen doorsnee stel. Onze relatie is allesbehalve normaal, maar ze accepteert me volledig. En ondanks dat ze als een normale burger opgroeide, heeft ze leren omgaan met onze manier van leven. Tot op zekere hoogte. Bovenal is ze mijn troost midden in een koelbloedig bestaan.

Wanneer ik het elegante, witgeverfde kantoor binnenkom, is iedereen al gearriveerd, dus ik sluit de deur achter me terwijl Adriano de zwarte kamerhoge gordijnen voor de gewelfde ramen sluit en Carmine een van de twee grote, chromen vloerlampen die in tegenovergestelde hoeken van de kamer staan aanklikt.

Dan draait Adriano zich om naar het campingbed en lacht. Hij bukt en pakt Noah op. 'Ben je wakker, vriendje?' Hij kijkt naar Henry. 'Jij had bij mijn zus kunnen blijven.'

'Geen probleem. Ze wordt in beslag genomen door de cadeaus,' reageert hij en laat zich op de beklede stoel voor Adriano's bureau zakken terwijl hij zijn vlinderdas lostrekt en er behoorlijk gelukkig uitziet, aangezien hij net met Adriano's zus, Mary, is getrouwd. Hij houdt al heel lang van haar.

Logan en Carmine staan naast Adriano, die zijn stoel

aan het zwarte, glazen bureau claimt. Hij houdt Noah tegen zijn borst gedrukt, die daardoor extra klein lijkt. Noah voelt zich uitermate op z'n gemak bij zijn peetvader, die al mijn beste vriend is vanaf dat we zeventien waren. En nu, op drieëndertigjarige leeftijd, ben ik de onderbaas van deze organisatie. De *Cosa Nostra* van Chicago, de maffia, waar we ons allebei bij aansloten toen we begin twintig waren. Hoewel geen van ons bloedverwanten van elkaar zijn, behalve Adriano en Carmine, is dit mijn ware familie en ik zou alles doen om ze te beschermen, zonder een vleug berouw.

Samen vormen we de vijf hoogste rangen van de Chicago Syndicate. Adriano is de baas, ik ben zijn onderbaas, Logan is hoofdkapitein, Carmine treedt op als consigliere / raadsman en Henry is onze hacker. Het syndicaat regelt de import en distributie van de puurste heroïne en cocaïne in de staat Illinois en we hebben een legioen aan kapiteins die de daadwerkelijke drugshandel in en om Chicago afhandelen. Daarnaast hebben we machtige medewerkers met hoge posities, van de lokale politie tot de federale regering en alles ertussen.

Een van de belangrijkste aspecten van ons syndicaatleven is het hooghouden van de façade dat we respectabele burgers zijn. Geen van de hoge rangen heeft een strafblad; wanneer je eenmaal een strafblad hebt, kun je binnen het syndicaat nooit meer zijn dan een soldaat. En soldaten worden in het openbaar nooit samen gezien met *made men*.

Het middelpunt van onze operatie is hier, in Club 7, wat een succesvolle nacht- en seksclub is in het centrum van de Loop in Chicago. We zijn dagelijks open en gebruiken het als een dekmantel voor het witwassen van geld en het te doen lijken alsof we gezag trouwe ondernemers zijn. De geheime ondergrondse seksclub is waar

een deel van de drugs wordt verkocht. Maar de seksclub is geen onderdeel dat we willen houden.

‘We moeten het over de ondergrondse club hebben,’ laat Adriano weten terwijl hij over Noahs rug wrijft. ‘Volgens de manager, Tez, hebben we in een paar weken tijd vijf incidenten gehad met gasten die stijf van de cocaïne stonden. Het is te riskant om hier drugs te laten gebruiken bij de seksfeesten van onze klanten en het is veel te veel gedoe geworden om die invloedrijke mannen te verzoeken via de achteringang naar de ondergronds club te komen, terwijl de nachtclub floreert. We hoeven geen klanten meer te paaïen, zelfs de belangrijke politici niet; laat ze hun seks maar ergens anders gaan halen. De nachtclub maakt genoeg winst om ons geld te witwassen. Luca en ik hebben daarom besloten de seksclub te sluiten. Maar ik moet wel weten hoe we dat gaan doen.’

Het probleem is dat geen van ons ooit echt betrokken is geweest bij de seksclub. Het is slechts een klein onderdeel van onze organisatie en wordt gerund door onze manager. Daarom gaan we er zelf nooit heen.

Wanneer iedereen stil blijft, zegt Adriano op geveïnsd spottende toon: ‘Dat wil ik dus van jullie weten.’

Logan en Henry grijnzen en Carmine, die Adriano’s broer en jongere versie van hem is met zijn donkerbruine ogen en haar dat over zijn oren krult, zegt: ‘Nou, wat betreft onze financiën, dat hangt ervan af wat je met de ondergrondse ruimte wilt doen?’

‘Ik zat erover te denken Club 7 dit jaar te verbouwen en de nachtclub daarheen te verhuizen, zodat we op de begane grond een chic restaurant kunnen beginnen.’

‘Dan is het makkelijk. We investeren in onze club, omdat het verplaatsen van de dansvloer naar de ondergrondse ruimte betekent dat we muren moeten doorbreken en we alle kamers moeten opofferen om dezelfde

ruimte te creëren als hier, alleen dan met een iets lager plafond. De ondergrondse ruimte is al geluidsdicht, dus dat is mooi. De seksclub sluiten zou voor ons slechts een kwestie van logistiek moeten zijn en Logan kan de kapiteins zeggen dat ze vanaf nu de ladingen van de havens naar het pakhuis moeten brengen in plaats van hierheen. Het enige wat problemen kan opleveren zijn de klanten *en* de meisjes. Al denk ik niet dat de problemen met de klanten zullen aanhouden, want zodra ze beseffen dat we voldoende informatie hebben om hen te chanteren, zullen ze de verandering accepteren, vooral als ze weten dat ze onze drugs nog altijd kunnen kopen via een kapitein. Dan blijven de escorts die hier werken dus over. Wat doen we met hen?’

‘Ontslaan?’

‘En jij denkt dat ze dat accepteren?’ vraagt Logan, die zijn enkel op zijn knie legt. ‘Als je de club sluit, zullen ze in ruil voor hun zwijgen een flinke ontslagvergoeding willen zien. Wanneer wilde je de boel sluiten?’

‘Zo snel mogelijk.’

‘En wat ga je met de manager doen?’ wil Henry weten.

‘Tez weet te veel over onze zaken. We moeten hem bij ons houden,’ antwoord ik op het moment dat Noah tegen Adriano, die zijn hand op zijn kontje heeft liggen, beweegt. ‘We geven hem een functie binnen de nachtclub en blijven zijn loyaliteit kopen met een royaal salaris.’

Henry denkt hierover na en haalt zijn hand door zijn dikke, zwarte haardos. ‘Oké. Dan hoef ik niets te doen. We hebben geen dossiers bijgehouden voor de seksclub, dus er valt voor mij niets weg te werken. Ik zal ervoor zorgen dat ik alle camerabeelden die we van politici en vooraanstaande mensen hebben veiligstelt voor het geval we iemand moeten afpersen.’

‘Perfect.’ Adriano verschuift in zijn stoel.

‘Heb je me hier nu nog nodig?’ vraagt Henry.

‘Nee, je kunt naar je bruid gaan,’ zegt Adriano, waarop Henry opstaat en naar de deur loopt. Maar wanneer hij die opentrekt, beent er een bewaker naar binnen.

‘We hebben een paar onwelkome gasten die binnen wisten te komen. Leden van de seksclub.’

Adriano perst zijn lippen op elkaar voordat hij opstaat en Noah kalm in het bedje legt. Dan draait hij zich terug naar het bureau en rukt de la open, waar we alleen voor vanavond onze wapens in hebben gelegd. Normaal zijn we altijd gewapend. Hij gooit mijn Smith & Wesson naar me toe, die ik uit de lucht gris terwijl ik overeind spring.

‘Blijf bij de tweeling!’ beveelt Adriano de bewaker. Hij pakt zijn eigen pistool, haalt het patroon eruit en gooit het opzij voordat hij er een nieuwe in steekt. Dan duwt hij het wapen achter in zijn broekband. Ik volg zijn voorbeeld en met z’n allen stormen we het kantoor uit.

Terwijl we Adriano naar de trap volgen, blaft hij ziedend: ‘Ik ben klaar met die verdomde lui. Onze vrouwen en kinderen zijn hier!’

‘Adriano,’ waarschuw ik hem, want dit is de bruiloft van zijn zus. ‘*Calma.*’ Rustig.

Hij kijkt over zijn schouder en gebaart naar Henry en Logan. ‘Zorg ervoor dat Mary niet te weten komt dat er iets gaande is en verzamel Cam, Fallon, Rosalia en Eva. Nu!’

Maar wanneer we onderaan de trap komen, komt Cam met Amelia op haar heup ons tegemoet.

‘Hé, waar is iedereen heen?’

‘Wat bedoel je?’ reageert Adriano en ik vraag: ‘Waar is Fallon?’

Fronsend kijkt ze ons aan. 'Dat weet ik niet. Mary en ik hebben Fallon al een poosje niet gezien.'

'Hoe kan dat?' Ik scan de ruimte, op zoek naar mijn vrouw, maar zie haar niet, net zomin als ongebruikelijke activiteiten of ongenodigde gasten.

Snel draagt Adriano Cam op: 'Ga naar mijn kantoor en blijf daar met de bewaker.'

'Oké. Is er iets mis?'

'Ja. Er zijn indringers.'

Ze rent de trap op en ik been naar de bewaker bij de deur die leidt naar de achteringang van de club.

'Heb je Fallon gezien?'

'Nee meneer,' antwoordt hij en ik knars met mijn tanden terwijl er een onheilspellend gevoel door me heen trekt.

Vader worden maakt anderen wellicht softer, maar een syndicaatman wordt juist bezitteriger en meer controlerend. De gedachte dat er ooit iets met Fallon of mijn tweeling zou gebeuren, vult me met onvervalste woede, maar het is een reële dreiging die constant in mijn leven is.

'Zorg dan dat je haar vindt!' eis ik terwijl ik door de deur stuif en de gang met de Andy Warhol popart posters check voordat ik me naar de lift aan het eind begeef, die omhoog naar Adriano's kantoor en naar beneden naar de ondergrondse verdieping gaat.

Aangezien ik geen andere keuze heb, haast ik me de lift in en druk op de knop om naar beneden te gaan. De deur opent in een lange gang, die zich helemaal aan het eind opsplijt in twee richtingen. Wanneer ik de lift uitstap, zou ik zweren dat ik een geluid hoor, maar ook de seksclub is vanavond gesloten. 'Fallon? Ben je hier?' roep ik dan ook.

Ik reik achter mijn rug om mijn wapen te pakken,

hou hem omhoog in mijn ene hand terwijl ik naar voren sluip en de privékamers passeer. Met de loop van mijn pistool duw ik de deuren open. Allemaal zijn ze leeg. Wanneer ik de hoek omsla, verdraag ik mijn pas, maar het is doodstil als ik de deur van de laatste kamer opengooi, die ook leeg is.

Fuck!

Snel ga ik terug naar boven en wanneer de lift zich opent, komt de bewaker uit de duisternis verderop in de gang mijn kant op.

‘Meneer...’ begint hij, maar hij aarzelt, wat me irriteert. ‘Ehh. Mevrouw DeMiliano...’

Een steen zakt naar mijn maag. ‘Vertel op!’ commandeer ik voordat ik zijn revers beetgrijp en hem tegen de muur ram doordat mijn zelfbeheersing knapt. Ik moet weten waar mijn vrouw is.

HOOFDSTUK 2

FALLON

‘Ik ga naar de wc,’ zeg ik tegen Cam terwijl ik opkijk naar de eerste verdieping en zie dat Luca naar Adriano’s kantoor loopt terwijl hij me observeert. Een verdorven grijns siert zijn knappe gezicht en mijn adem stukt door hoe sensueel hij eruitziet.

Omdat ik hem wil verrassen, trek ik me terug uit de drukte en stap de lange gang in die naar de achteringang en de lift leidt, die me sneller naar Luca brengt.

Ik hoor commotie wanneer de zware achterdeur opengaat en ik herken het bruine kapsel van de manager van de ondergrondse club als hij naar binnenkomt, zijn neusvleugels trillend als hij me nadert.

‘Mevrouw DeMiliano, wat doe jij hier?’

‘Noem me alsjeblieft Fallon,’ reageer ik en wijs naar de lift aan de andere kant van de gang. ‘Ik ga naar Adriano’s kantoor.’ Ondanks dat ik nog nooit aan deze man ben voorgesteld, weet ik wie hij is doordat Luca me ieder syndicaatlid dat voor de club werkt heeft laten onthouden, zodat ik weet wie ik kan vertrouwen wanneer ik in de problemen raak.

Uit het niets pakt hij me bij mijn arm en schuift me naar voren.

‘Hé!’ protesteer ik. ‘Wat doe je?’

Maar de lift schuift al open en hij gooit me naar binnen terwijl hij een blik op de uitgang werpt.

‘Er zijn indringers. Er is iets mis,’ legt hij uit en paniek welt in me op.

‘We moeten naar boven. Nu,’ zeg ik. ‘Luca weet niet waar ik ben.’ Ik probeer op de juiste knop te drukken, maar de lift komt al in beweging en gaat naar beneden. Geschrokken kijk ik Tez aan.

Wanneer me opvalt hoe nerveus hij is, gaan de alarmbellen in mijn hoofd af. Sinds ik Luca heb leren kennen, heeft hij me getraind om me meer bewust te zijn van mijn omgeving en de manier waarop mensen zich gedragen. En op dit moment, gedraagt Tez zich absoluut verdacht, tot hij voor me gaat staan als de deur weer openschuift, alsof hij me beschermt.

Ik kijk over zijn schouder, scan de lege gang voordat ik zijn frons ontmoet, wat me vertelt dat hij blijkbaar net zo in de war is als ik wanneer we naar voren lopen en een aantal privékamers passeren. Dan, tot mijn verbazing, houdt zijn arm me tegen terwijl hij fluistert: ‘Ik heb mijn wapen niet bij me en aangezien de lift naar beneden is gegaan, betekent dat dat iemand op deze verdieping op de knop heeft gedrukt en hier nog steeds ergens is. Heb jij een wapen?’

Ik schud mijn hoofd. Ik heb me nooit op mijn gemak gevoeld met een pistool, al heeft Luca me opgedragen er een bij me te hebben.

Onmiddellijk gaan we terug, maar de lift sluit en gaat terug naar boven. Dan horen we een knal, dus Tez sleept me mee de gang door en we duiken een privékamer in. Achterlangs bedekt hij mijn mond en trekt me tegen zich

aan terwijl hij zich tegen de muur aan perst. Ik verroer geen vin, want ik weet heel goed dat ik stil moet zijn.

Wanneer hij merkt dat ik me niet verzet om te gaan gillen en dat ik zijn bedoelingen begrijp, haalt hij langzaam zijn hand weg en ik ga naast hem staan. Ik tril als voetstappen de kamer naderen en de deur wordt opengegooid, waardoor die bijna in mijn gezicht knalt, maar Tez strekt zijn arm en houdt hem met zijn vingertoppen tegen terwijl we ons zo strak mogelijk tegen de muur drukken.

De persoon trekt zich terug en verlaat de kamer. Ik houd mijn adem in. Maar dan realiseer ik me dat het een van onze mannen kon zijn.

'Misschien was het Luca,' fluister ik gefrustreerd en sprint dan naar de deur, maar Tez grijpt mijn arm weer beet voordat ik Luca's naam kan schreeuwen.

'We weten niet of het een van onze mannen was of niet en ik moet je beschermen, maar dat kan ik niet zonder mijn wapen! Alsjeblieft, we moeten nadenken voordat we iets doen.'

'O,' is alles wat er uit me komt en ik begin zijn vreemde gedrag te begrijpen; hij weet dat zijn dag des oordeels is aangebroken wanneer mij iets overkomt.

Op dat moment zie ik vanuit mijn ooghoek een schaduw bewegen, wat mijn aandacht trekt. Allebei draaien we ons hoofd naar het eind van de gang, waar een man staat, helemaal in het zwart gekleed. Wanneer hij zijn pistool op ons richt en schiet, duiken we net op tijd weg voordat de kogel de muur raakt.

'Godverdomme!' brult de kerel. 'Daar zijn getuigen.'

'Vermoord ze!' commandeert een andere stem terwijl Tez me achter zich aan trekt.

'Laat ze niet ontkomen!' hoor ik een van hen schreeuwen terwijl wij de hoek om duiken en naar voren

rennen. Zo snel we kunnen, vliegen we in dit doolhof van gangen de ene na de andere hoek om om hun uit de klauwen te blijven.

‘Blijven rennen. Deze gangen leiden ergens heen, Fallon! Zo kunnen we hier weggomen,’ verzekert Tez me vlak achter me, maar het vermindert mijn angst niet.

Ondertussen beginnen ze op ons in te lopen en volgen ze ons moeiteloos terwijl de hakken van mijn schoenen luid op het beton klikken en ik tegen de muren van de nauwe, oneindige gangen knal. Hoe verder we komen, hoe donkerder het wordt, dusdanig dat ik moeite heb nog iets te kunnen zien. En nadat we weer een andere gang in draaien, knalt Tez tegen mijn rug wanneer alles pikzwart wordt.

‘We moet door blijven gaan. We redden het wel,’ spoort hij me aan.

Zweet parelt langs mijn nek terwijl mijn ademhaling versnelt en doodsangst mijn knieën laat knikken wanneer ik plotseling merk dat de mannen zijn gestopt met elkaar te communiceren, al kan ik horen dat ze ons snel naderen.

Uiteindelijk, met wankele passen, lukt het me op de tast een weg vooruit te vinden. Dan, doordat ik me niet had gerealiseerd dat de gang tot een eind was gekomen, knal ik met mijn neus tegen een koude muur en schiet er een verpletterende pijn door mijn voorhoofd.

‘Shit! Wat is er gebeurd?’ uit Tez terwijl ik mijn neus beetgrijp. De pijn wordt echter heel snel ondergesneeuwd door andere gevoelens.

‘Het stopt hier. We kunnen geen kant op!’

‘Dat moet.’ Ik hoor hem bewegen.

De angst verlamt me bijna. Toch dwing ik mezelf om rustig te blijven, in te ademen en uit te ademen. Maar het helpt niet en ik merk dat ik in een dolle staat van paniek

raak. 'We kunnen niet terug.' We zijn al zo ver gekomen en nu zitten we vast!

Voorzichtig tast ik met mijn handen in tegengestelde richtingen tot ik aan mijn rechterkant een koude reling voel en mijn vingers op iets in de vorm van een vierkant stuiten. Ik steek mijn arm uit en voel een ander vierkant... Het is een ladder.

Ik richt mijn gezicht op en knijp mijn ogen samen om te kunnen turen. 'Is dat een lichtje daarboven? Het moet een buis zijn.'

'Ja!' zegt Tez. 'Voel je een ladder?'

'Ja, hier.' Ik stap erop en klim naar boven.

'Ik ben vlak achter je. Omhoog, Fallon.'

Vlak daarna klinkt een andere stem: 'Waar de fuck zijn ze heen gegaan?'

De mannen zijn in de donkere gang recht onder ons wanneer mijn voet van de tree glipt en ik geschrokken een gillette geef. Ik grijp me aan de tree boven me beet om te voorkomen dat ik val of Tez schop. Mijn voet zwiert heen en weer tot ik de tree weer voel.

'Ben je oké?' vraagt hij.

'Ja.' Snel klim ik door, verstand op nul, blik op oneindig.

Het lijkt of er geen eind aan de buis komt en ik begin claustrofobisch te worden. Door de inspanning van zo veel meter omhoogklimmen begin ik vermoeid te raken en mijn ademhaling wordt zwoegend, waardoor ik stof en vuil proef. Ondertussen bonkt mijn hartslag in mijn oren.

Wanneer ik halverwege ben, bespeur ik een klein straaltje licht. Het is heel zwak, maar ik vermoed dat het de putdeksel is die de buis afdekt. Ik verhoog mijn tempo, Tez op mijn hielen, en als ik dichterbij het licht

kom, zie ik dat het inderdaad een gat is waar licht door schijnt.

‘O, godzijdank,’ fluister ik zuchtend. ‘Het is een putdeksel.’

‘Ze zijn daar, boven!’ schreeuwt iemand; onze achtervolgers hebben de buis ook ontdekt.

Met een hand grijp ik de metalen reling van de ladder en met de andere duw ik boven mijn hoofd tegen de grote deksel, maar hij is te zwaar voor mijn vermoeide arm.

‘Fallon, kijk uit dat je niet onder de voet gelopen wordt wanneer je eruit klimt. Ik weet niet waar deze buis uitkomt, maar ik hoor veel verkeer,’ zegt Tez terwijl hij zich naast me wurmt en zo hard mogelijk duwt. Hij zet een stap omhoog wanneer de deksel in beweging komt en straatlantaarns de opening verlichten.

Wanneer ik een snelle blik omlaag werp, zie ik dat een man ons nadert en snel naar boven klimt nu hij wat meer licht heeft.

Met al zijn kracht, werkt Tez de putdeksel van de buis. Met een klap klettert hij op de straat. Gelukkig bevinden we ons niet midden op de weg. Hij gebaart dat ik moet gaan, dus ik klim naar buiten. De kou bijt in mijn botten op deze koude oudejaarsavond.

Auto’s rijden voorbij en voetgangers lopen in groepjes rond. Wanneer ik opkijk, zie ik de massieve klok boven de ingang van het treinstation van de Loop. Blijkbaar was hier een of ander oudejaarsfeest, want er zijn veel mensen op de been. Ze botsen tegen elkaar op en hebben totaal geen oog voor anderen. De drukte om me heen maakt me draaiërig en het duurt even voor mijn ogen zich weten aan te passen.

Onverwachts hoor ik dat mijn naam wordt geroepen. ‘Fallon!’

Tez kruipt de buis uit terwijl herrie mijn oren binnendringt, maar ik concentreer me erop de deksel op te tillen en met zijn hulp de buis weer af te dekken en godzijdank helpt dat.

Ik richt mijn gezicht op naar de lucht bij het voelen van de frisse nachtlucht. Ik inhaleer de kille lucht in mijn longen, maar het kalmeert me geenszins. Ik maak me grote zorgen over wat er binnen in Club 7 gaande is. Met mijn man, met mijn kinderen... Dit is precies waar we altijd zo bang voor waren, gescheiden worden als een van ons in de problemen raakte. En vanaf het moment dat ik kinderen heb, vreet die angst aan me.

'Hé, kijk uit!' schreeuwt iemand op de stoep als een voertuig rakelings langs me heen scheurt, waardoor ik naar de zijkant van het pad struikel.

Maar terwijl ik mijn evenwicht weer hervind, schiet er iets langs me en wanneer ik de grond raak, wordt alles zwart.

HOOFDSTUK 3

LUCA

Vertel op!' commandeer ik voordat ik zijn
revers beetgrijp en hem tegen de muur ram
doordat mijn zelfbeheersing knapt. Ik moet weten waar
mijn vrouw is.

'Ze is niet in de club, meneer,' meldt hij en ik laat hem
los wanneer ik buiten de achteringang geschreeuw hoor.

Snel overbrug ik de afstand en storm naar buiten, de
steeg in.

Logan houdt een man vast, zijn arm rond zijn strot
gehaakt terwijl Adriano zijn Smith & Wesson voor zijn
ogen heen en weer zwaait. 'Als je me niet vertelt wie je
heeft gestuurd, schiet ik je hier ter plekke neer,' dreigt
hij. Hij drukt de loop van zijn pistool tegen de slaap van
de man. 'Zeg het!'

'Ik weet zijn naam niet. Ik heb alleen de opdracht
gekregen om met twee mannen naar Club 7 te gaan en
op de uitkijk te gaan staan.'

'Dus er zijn twee indringers in de club?'

'Ja, waarschijnlijk. Of ze zijn via de hoofdingang
vertrokken.'

'Wie gaf je de opdracht?'

'Ik weet zijn naam niet, alleen de plek waar we elkaar ontmoetten.'

Adriano werpt een blik opzij wanneer ik hen nader.

'Fallon is verdwenen,' snauw ik terwijl ik mijn pistool terug in mijn broekband stop, net op het moment dat de achterdeur weer opengaat en Henry me wenkt.

'Ik heb de beveiligingsbeelden bekeken. Fallon en Tez waren op de ondergrondse verdieping en probeerden aan twee mannen te ontkomen.'

'Dus er waren twee andere indringers in de club,' peinst Adriano hardop, beseffend dat Logans gevangene de waarheid vertelt.

'Waar leidde die gang op de ondergrondse verdieping uiteindelijk heen? En hadden we die al niet afgesloten?' vraag ik.

'Naar L-station. En nee, die heb ik nooit dicht laten maken.'

'Dan gaan we daar nu heen!' beveel ik en wijs naar de kerel. 'Hij gaat met ons mee.'

'Nee,' protesteert hij, maar stopt direct wanneer ik zijn kin beetgrijp en mijn vingers in zijn wang boor.

'Jij koos ervoor op *mijn* territorium te komen en *mijn* vrouw in gevaar te brengen,' sis ik. 'Dus ik ga jou heel dicht in de buurt houden tot ik haar vind. En als ze ook maar een schrammetje heeft, verbrand ik je levend.' Ik duw zijn gezicht weg en been naar mijn auto, die langs de stoep geparkeerd staat. 'Nou, opschieten!'

Logan en Adriano vangen elkaars blik en Adriano knikt, wetend dat ik niet zal rusten tot ik Fallon heb. Ik vis naar de sleutelloze afstandsbediening in mijn zak en klik het portier van het slot wanneer ik mijn auto bereik. Dan ruk ik de deur open en spring erin. Adriano neemt plaats op de passagiersstoel en Logan duwt onze gijzelaar

op de achterbank terwijl ik de motor brullend tot leven laat komen, de versnellingspook in *drive* ram en het gaspedaal intrap om met gierende banden de steeg te verlaten.

Zonder aarzelen sla ik linksaf naar het station, van baan wisselend om door het verkeer te zigzaggen. Als ik mijn vlinderdasje lostrek en opzij gooi, zie ik vanuit mijn ooghoek dat Adriano me bestudeert. Iedere seconde dat Fallon niet veilig en wel bij me is, voelt steeds verstikkender.

‘Luca, ze is bij Tez. Ze is niet alleen. We vinden haar wel, *amico mio*.’ Mijn vriend.

Ik ontmoet zijn meelevende blik en realiseer me dat hij maar al te goed begrijpt dat er een storm in me woedt. Adriano zou gek worden als zijn vrouw op de vlucht was.

Ik negeer een rood stoplicht en grijp het stuur steviger beet terwijl ik mijn voertuig door de ijzige straten van januari manoeuvreer. Wanneer ik het station bereik, is het daar ongekend druk, dus ik parkeer op de stoep terwijl Adriano uit het raam gebaart. ‘De ondergrondse gangen komen hier ergens uit.’

De omgeving afspeurend stap ik mijn auto uit. Ik check de putdeksels van de straat en naast de tweede die ik passeer, zie ik iets glinsteren in het licht van de gele straatlantaarns. Ik buk en raap een van Fallons gouden druppeloorbellen op.

‘Luca, wat heb je daar?’ vraagt Adriano als hij naast me komt staan en ik vouw mijn hand open om hem de oorbel te laten zien.

‘Deze is van Fallon,’ schreeuw ik gefrustreerd. Ik speur het gebied af, maar zie haar niet. De oorbel prikt in mijn huid terwijl de paniek verdrievoudigt.

Dan, zonder erbij na te denken, loop ik terug naar de

auto en Adriano volgt me. Nadat we zijn ingestapt, start ik de motor en check mijn binnenspiegel voordat ik de straat weer op rij. Dan vraag ik onze gevangene, die door Logan onder schot wordt gehouden: 'Waar spraken jullie af voor deze opdracht?'

Logan laat zijn vinger over de trekker gaan. 'Geef antwoord.'

Hij houdt zijn handen in overgave omhoog. 'B-bij een bar op Monroe Boulevard. Hij gaf me zijn instructies in zijn kantoor achter de zaak.'

Ik sla af en scheur het kruispunt over. Vijf straten verder parkeer ik de auto wanneer hij wijst naar de glazen deuren van een stijlvolle zaak die *Nostalgia* heet, wat niet is wat ik verwachtte.

'Logan, blijf bij hem,' beveelt Adriano voordat we allebei uitstappen.

Zodra we in de stampvolle kroeg zijn, been ik naar achteren, naar het kantoor van de persoon die ik moet spreken. Ik smijt de deur open, die Adriano achter me sluit.

Een zwartharige man met overgewicht komt over-eind achter zijn bureau als ik op hem af storm. Ik duw hem terug in zijn stoel en vouw mijn hand om zijn nek.

'Wie de hel ben jij?'

Bliksemsnel reik ik in zijn zak en pak zijn leren portemonnee eruit. Ik gooi het ding naar Adriano, die hem met een hand opvangt en openklapt.

'Meneer Rudd, we moeten praten,' begint Adriano voordat hij de portemonnee op het bureau dumpt en zijwaarts kijkt naar een sabel die aan de muur hangt. Dan grijnst hij wreed en pakt hem van de muur.

Ik weet precies wat hij denkt, want in onze wereld, waar alleen de sterksten overleven, ben ik eraan gewend

om macht met geweld te bestrijden. Dat is waar Adriano en ik op gedijen.

Adriano slentert terug en gaat voor het bureau staan. Hij buigt het lange, zilveren zwaard en richt de scherpe punt naar Rudds borstkas terwijl hij met een geërgerde uitdrukking op zijn gezicht verdergaat. 'We hebben een probleem. Waarom heb jij drie mannen naar Club 7 gestuurd?'

Rudd probeert zich los te wurmen uit mijn greep en ik boor mijn vingers harder in zijn nek.

'Ahhh! Zeg tegen je mannetje dat hij zich gedeisd moet houden,' kraakt Rudd.

'Nee,' reageert Adriano op effen toon, de sabel op z'n plek, maar zonder de man te steken. 'Waarom heb je mannen mijn club ingestuurd?'

'Oké, oké, dat was niet mijn idee; we zijn slechts tussenpersonen. Ik volgde simpelweg bevelen op.'

'Van wie?' vraag ik.

'Ik weet niet wie de cliënt is. Er zijn expres anonieme communicatielijnen gebruikt en ik kreeg een envelop die ik aan drie mannen moest geven, die de instructies zonder problemen moesten uitvoeren.'

'Welke instructies?' vraagt Adriano perplex, voordat ik de kans krijg.

'Dat weet ik niet,' antwoordt hij, waarmee hij mijn vermogen om kalm te blijven behoorlijk op de proef stelt.

Ik grijp Rudd bij zijn haar en trek zijn hoofd achterover, waardoor zijn nek zich strekt en Adriano het zwaard langs zijn hals omhoog laat gaan. 'Waag het niet tegen ons te liegen,' zeg ik met lage stem. 'Je moet iets weten van de man die contact met je heeft opgenomen.'

Rudds zware ademhaling wordt onregelmatiger, maar hij blijft stil, wat hem een stomp op zijn neus ople-

vert. Bloed druipt over zijn lippen en kin als ik zijn haar loslaat.

Adriano laat het puntje van de sabel op het bureau rusten en staart in het niets. 'Luca is geen geduldig man, dus ik zou antwoord geven als ik jou was. Jouw mannen zijn achter zijn vrouw aangegaan!' bijt hij de kerel toe.

Rudd grimast van de pijn. 'Daar heb ik niets mee te maken. Wie de fuck zijn jullie?'

Ik kraak mijn knokkels, nog steeds naast Rudds stoel staand.

'Het doet er niet toe wie *wij* zijn,' verklaart Adriano. 'Ik heb informatie van je nodig en anders kom je met ons mee tot we de vrouw van mijn vriend hebben gevonden. En ik adviseer je niet te onderschatten hoe ver we gaan voor haar.'

Rudd staat op het punt te protesteren, dus ik grijp hem bij zijn kraag, sleur hem uit zijn stoel en slinger hem tegen de muur. 'Wie gaf jou die fucking opdracht?'

'I-ik weet het niet,' stamelt hij, vasthoudend aan zijn verhaal, al weet ik niet zeker of hij de waarheid spreekt of niet.

Mijn vuist maakt contact met Rudds mond. 'Weet je het nu?'

Rudd spuugt bloed uit. 'Nee...'

Ik trek hem iets naar voren en stomp hem nog een keer voordat ik hem loslaat en hij langs de muur naar beneden zakt terwijl Adriano het zwaard opzij gooit en het op de vloer klettert.

'We nemen hem met ons mee,' grom ik.

Adriano wrijft over zijn kaak, knikt dan en reikt naar zijn rug om zijn wapen te pakken, voordat hij naar Rudd loopt en het ding in zijn zij drukt. 'Lopen, anders schiet ik je neer.'

Ik open de deur en maak Rudd duidelijk dat hij met ons de deur uit moet lopen.

Op dreigende toon voegt Adriano eraan toe: 'Haal het niet in je hoofd om iemand een teken te geven, want ik schiet je midden in die stampvolle club neer. Wij zijn namelijk het Chicago Syndicate, vuile klootzak.'

Rudds ogen worden zo groot dat het oogwit volledig zichtbaar is en met een kreun volgt hij mij terwijl Adriano zijn pistool in zijn rug duwt en vlak achter hem gaat lopen. Dankzij de enorme menigte mensen is er niemand die ons enige aandacht schenkt en snel glippen we het gebouw uit, waarna we linksaf naar mijn auto gaan. Adriano duwt Rudd op de achterbank en vervolgens springen hij en ik de auto in. Adriano draait zich om in zijn stoel om zijn wapen op Rudd te kunnen blijven richten, terwijl Logan de andere man onder schot blijft houden.

Nadat ik de weg op ben gereden, rijd ik onder de donkere wolken van een beklemmende avond op hoge snelheid terug naar Club 7. Ik bel Henry om te vragen of ofwel Tez ofwel Fallon al terug zijn, maar tot mijn grote frustratie worden beiden nog vermist.

Tegen de tijd dat ik bij de achteringang van Club 7 parkeer, woedt er een oorlog van tegenstrijdige emoties in me als Adriano en Logan uitstappen en de gijzelaars met zich mee nemen. Geïrriteerd volg ik hen terug naar binnen.

'Sluit ze beneden in aparte ruimtes op,' beveelt Adriano twee bewakers als hij en Logan de gevangenen overdragen.

Op dat moment gaat de deur van de hoofdclub open en komt Henry tevoorschijn. 'Wat is er gebeurd?'

'We hebben Fallon nog niet,' antwoordt Adriano.

'Shit. Als ik nog langer blijf, zullen we Mary moeten

inlichten.'

Adriano trekt vragend een wenkbrauw op en ik schud mijn hoofd om te laten weten dat ik niet naar binnen kan en doen alsof er niets aan de hand is.

'Oké, vertrek met Mary. We zeggen snel gedag, zodat ze de afwezigheid van Luca en Fallon niet eens opmerkt.' Dan richt Adriano zich tot mij. 'Luca, blijf hier. Ik ben over vijf minuten terug en dan bedenken we een plan van aanpak,' zegt hij voordat hij door de deur verdwijnt.

Ik haal allebei mijn handen door mijn haar en draai me met een ruk om als de achteringang opengaat en ik Tez langzaam naar binnen zie schuifelen, met Fallon in zijn armen, haar hoofd achterover hangend. Terwijl ik me naar hen toe haast, vertraagt mijn wereld, komt vervolgens volledig tot stilstand en mijn hart stopt met kloppen.

'Wat de hel is er gebeurd?' roep ik uit, verafschuwd dat een andere man zijn handen om mijn vrouw heeft. Ik neem haar van hem over, waardoor ik meteen merk hoe zwaar ze voelt, alsof ze bewusteloos is of misschien zelfs nog erger.

'Fallon?!' schreeuw ik en ik val met haar in mijn armen op mijn knieën.

'Ze is op haar hoofd gevallen en verloor daardoor haar bewustzijn,' legt Tez uit. Voor ons zakt hij op zijn hurken en hij reikt naar Fallons mahoniebruine haar, maar mijn hand schiet naar voren om zijn pols beet te pakken. 'Raak haar niet aan!' waarschuw ik hem. Dan laat ik hem los en neem haar in mijn ene arm. Mijn andere hand gaat naar haar gezicht, dat bedekt is met vieze vegen, om haar hartslag te checken.

'Ademt ze?' vraagt Tez.

Tranen maken mijn zicht wazig als een ongeëvenaarde angst door me heen trekt.

HOOFDSTUK 4

FALLON

*R*aak haar niet aan!' hoor ik Luca tegen iemand snauwen terwijl ik gevangenzit in het duister.

'Ademt ze?'

Mijn hoofd bonkt terwijl ik bijkom en wanneer mijn ogen openvliegen, knipper ik tegen het licht. Dan word ik in een stevige omhelzing tegen een gespierde borstkas aangetrokken en onmiddellijk herken ik Luca's vertrouwde citrusgeur om me heen. Ik probeer me te oriënteren, zie de Andy Warhol posters aan de muur en realiseer me dat we op de vloer bij de achteringang van Club 7 zitten en ik half over de schoot van mijn echtgenoot hang.

'Luca,' fluister ik.

Hij trekt zich terug en omvat bijna boos mijn wang, waardoor hij me dwingt op te kijken. Zijn groene irissen staan stormachtig van ongerustheid. 'Ben je in orde?' Ik probeer rechtop te zitten, maar word duizelig, dus Luca houdt me stevig tegen zich aan en voegt eraan toe: 'Nog niet bewegen. Wat is er gebeurd, Fallon?'

Ik raak mijn kloppende slaap aan, waar zich een blauwe plek vormt, en voel wat opgedroogd bloed. Onder mijn nagels zie ik viezigheid. 'Een paar mannen zaten achter ons aan, dus we zijn via de ondergrondse verdieping ontsnapt. We kwamen bij het station uit, waar ik mijn evenwicht verloor en viel.' Pas nu merk ik dat Tez naast ons staat en wanneer onze blikken voor een tel ineem haken, voel ik Luca's lichaam verstijven en ik vraag me af waarom. 'Ik weet niet wat er gebeurde...'

Tez vult de rest aan. 'Je werd bijna door een auto geraakt, dus iemand duwde je aan de kant, waardoor je op je hoofd viel. Ik heb je terug naar hier gebracht.'

'O, ik was niet bewusteloos. Ik wist dat ik werd verplaatst,' zeg ik tegen hem als alles weer wat helderder begint te worden en wanneer ik me de hele avond herinner, spring ik op uit Luca's armen. Ik zwaai heen en weer, nog steeds een beetje wankel.

Luca springt overeind en helpt me mijn evenwicht te bewaren voordat Tez de kans krijgt me aan te raken. Ik zie dat Luca hem een waarschuwend blik geeft, maar ik word te veel in beslag genomen door mijn gedachten om er verder op te letten.

'Waar zijn onze kinderen?' vraag ik gespannen aan Luca.

'Die mankeren niets. Ze zijn met Cam in het kantoor, dat wordt bewaakt.'

'O, godzijdank. Ik wil ze zien.' Ik schuif dichterbij Luca toe en hij knikt voordat hij zijn handen op mijn wangen legt en een zacht kusje op mijn lippen drukt.

Nu we weer samen zijn, kunnen we ons ontspannen, tot we langzaam de kus verbreken en Luca me in de gebogenheid van zijn zij trekt en me knuffelt terwijl hij met een ongeruste ondertoon zegt: 'Laten we naar de tweeling gaan. Maar ik wil ook dat de arts van het syndi-

caat je onderzoekt om er zeker van te zijn dat je geen hersenschudding of iets anders hebt.'

Zonder op een reactie te wachten, kust hij me boven op mijn hoofd en vlak voordat we verder de gang in lopen, denk ik eraan om achterom te kijken en te zeggen: 'Tez, dankjewel.'

Hij geeft een knikje met zijn kin en lacht vriendelijk naar me, voordat Luca me verder de gang door leidt. We haasten ons over de bijna lege dansvloer en komen tot de ontdekking dat Henry en Mary en het grootste deel van de gasten zijn vertrokken en alles normaal lijkt te zijn. Blijkbaar zijn er in de club zelf geen problemen geweest.

Vlak daarna lopen we Adriano's kantoor binnen, waar hij en Cam rond het campingbedje van de baby's staan.

'Fallon?' roepen ze allebei, duidelijk opgelucht, uit.

'Ik ben in orde,' verzeker ik hen voordat ze de kans krijgen allerlei vragen op me af te vuren en snel ga ik naar mijn tweeling toe. Wanneer ik in het bedje kijk, zie ik dat ze liggen te slapen. Ik slaak een heimelijke zucht en Luca komt achter me staan.

Ik buk en pak Milana op en terwijl ik haar kleine lijfje dicht tegen mijn borst trek, geeft Luca een kusje op haar kruin. Er ontsnapt een traan uit mijn ooghoek als mijn brein probeert te bevatten wat er het afgelopen uur is gebeurd.

Teder veegt Luca het vocht met zijn duim weg en hij bestudeert me met een blik van absolute bewondering, gemengd met regelrechte angst. Beide tegengestelde emoties staan geschreven op zijn gezicht, dat meestal een uiterst gecontroleerde uitdrukking heeft.

'Ik wil naar huis,' fluister ik.

'Luca, we moeten bespreken wat we met onze gevangenen doen,' onderbreekt Adriano ons.

‘Niet vanavond, Adriano,’ antwoordt hij terwijl hij bukt om Noah op te pakken en hem vervolgens in het autostoeltje gespt dat op Adriano’s bureau staat. ‘Ik breng mijn vrouw en kinderen naar huis. Stuur dokter Calderone langs om Fallon te onderzoeken. Hou die gevangenen in de ondergrondse verdieping vast, dan praten we morgen.’

Adriano neemt ons met een meelevende blik in zich op en uiteindelijk knikt hij, net op het moment waarop Cam vraagt: ‘Maar gaat het wel met je, Fallon?’

‘Ja, ik ben via de ondergrondse verdieping ontsnapt en we kwamen er bij het station uit, waar ik mijn hoofd heb gestoten. Maar behalve een beurse plek gaat het wel.’

Luca neemt Milana van me over en gespt ook haar vast. Het zien van de engelachtige gezichtjes van mijn baby’s heeft een geruststellend effect op me.

‘Gelukkig. Ik bel je morgen,’ zegt Cam terwijl ze een arm om mijn schouder slaat en zachtjes zegt: ‘Er is niets met de tweeling gebeurd. Adriano en ik zullen hen altijd beschermen. Ik ben zo blij dat jij ook in orde bent.’

Ik maak me van haar los en glimlach dankbaar. Zij is de enige die echt weet hoe ik me voel, want zij is de vrouw van de baas en haar dochter heeft ook altijd bescherming nodig. Ze geeft een zacht kneepje in mijn schouder en Luca pakt de kinderen terwijl hij mij gebaart mee te komen. Met grote passen gaat hij me voor, ongetwijfeld gretig om de tweeling en mij terug te brengen naar de veiligheid van ons appartement.

* * *

EEN UUR LATER BEVINDEN WE ONS IN ONS PENTHOUSE VAN TWAALFHONDERD VIERKANTE METER IN BLACKHALL. Het beschikt over twee grote slaapkamers en is gedecoreerd